

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 18 czerwca 2013 r.

DOLiS/DEC- 638/13

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 t. jedn.), oraz art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 3a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po rozpoznaniu wniosku Pana T. Z. o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 29 marca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-369/13/20180,20186,20187) w przedmiocie skargi na upublicznienie przez „F.”, i jego wydawcę Pana B. P., jego danych osobowych w artykule pt. „[...]opublikowanym w wydaniu ww. gazety z dnia [...] kwietnia 2012 r.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana T. P. Z., zwanego dalej Skarżącym, na upublicznienie przez „F.”, „jego danych osobowych w artykule pt. „[...] opublikowanym w wydaniu ww. gazety z dnia [...] kwietnia 2012 r.

Skarżący zarzucił, iż nigdy nie wyrażał zgody na dokonanie publikacji prasowej w gazecie „F.” w artykule pt. „[...]”, oraz że podawanie danych osobowych w gazecie lokalnej wychodzącej w nakładzie 30 000 sztuk bez jego pisemnej, ustnej czy dorozumianej zgody uważa za niedopuszczalne i bezprawne w świetle ustawy o ochronie danych osobowych.

Skarżący wniósł o wydanie decyzji zakazującej przetwarzania jego danych osobowych przez „F.” i zabezpieczenie nakładu na potrzeby niniejszego postępowania administracyjnego.

W trakcie postępowania Skarżący podniósł, iż rozszerza skargę w ten sposób, że wskazuje również wydawcę „F.” (Pana B. P.), jako podmiot na który bezpośrednio jest kierowana skarga.

W toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania wyjaśniającego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. W dniu [...] marca 2012 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie odbyła się rozprawa w sprawie skargi na uchwałę Rady Miejskiej w P., ustanawiającą strefę płatnego parkowania. Rozprawa była jawna. Na rozprawie Skarżący reprezentował osobę wnoszącą skargę. Była na niej również obecna przedstawicielka redakcji „F.”, a zebrane wówczas przez nią informacje miały służyć do napisania opublikowanego w dniu [...] kwietnia 2012 r. artykułu pt. „[...]”
2. W treści artykułu pt. „[...]”, dotyczącego sprawy rozpatrywanej na rozprawie w dniu [...] marca 2012 r., opublikowano pierwsze imię i nazwisko Skarżącego, jako informacje o osobie reprezentującej osobę wnoszącą skargę. Redaktor Naczelny „F.” w złożonych w sprawie wyjaśnieniach wskazał, iż „[i]mię i nazwisko Pana T. P. Z. zostało ujawnione na podstawie Ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (...), w szczególności: art. 1 i art. 6 ust. 1 oraz art. 13 ust. 2”.

Na podstawie poczynionych ustaleń Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych decyzją z dnia 29 marca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-369/13/20180,20186,20187) odmówił uwzględnienia wniosku Skarżącego.

W dniu [...] kwietnia 2013 r. (w terminie ustawowym) do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek Skarżącego o ponowne rozpatrzenie sprawy. W treści wniosku Skarżący wniósł o „ponowne rozpoznanie i rozpatrzenie sprawy numer [...]. Nie tylko nie zgadzam się z w/w decyzją z dnia 29 marca w calosci ale uwazam ja za bezprawna i pozbawiona podstaw prawnych”.

Po ponownym rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji organu z dnia 29 marca 2013 r. (znak: DOLiS/DEC-369/13/20180,20186,20187) jest prawidłowe.

Mając na uwadze, iż Skarżący zarzucił przedmiotowej decyzji bezprawność, nie określając przy tym konkretnie na czym miałyby ona polegać, ponownie podkreślić należy, iż art. 3a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, stanowi, iż ustawy, z wyjątkiem przepisów art. 14-19 i art. 36 ust. 1, nie stosuje się również do prasowej działalności dziennikarskiej w rozumieniu ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.) oraz do działalności

literackiej lub artystycznej, chyba że wolność wyrażania swoich poglądów i rozpowszechniania informacji istotnie narusza prawa i wolności osoby, której dane dotyczą. Z przepisu tego wynika, że ustawy nie stosuje się do zbierania, opracowywania i przygotowywania, a także publikacji materiałów w artykule prasowym, o ile nie narusza to w sposób istotny praw i wolności osoby, której dotyczą zawarte w nim dane.

Mając na uwadze powyższe Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko, zgodnie z którym upublicznienie danych osobowych Skarżącego w artykule pt. „[...]”, należy ocenić z punktu widzenia ww. art. 3a ust. 2 ustawy. W niniejszej sprawie niewątpliwe jest, że powyższe działanie jest prasową działalnością dziennikarską. Zdaniem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie można zaś uznać, iż zamieszczenie w opublikowanym artykule danych osobowych Skarżącego istotnie narusza jego prawa i wolności. Rozprawa, której dotyczył artykuł zamieszczony we „F.”, była bowiem jawna, jej przedmiotem była skarga na akt prawa miejscowego, rodzący skutki dla nieograniczonego kręgu osób, a dane osobowe Skarżącego zostały opublikowane w artykule jako informacje o reprezentancie osoby zaskarżającej ten akt. Podkreślić w tym miejscu należy, że dane osobowe Skarżącego upublicznione zostały, nie w kontekście jego życia prywatnego, lecz jako informacje o osobie działającej w sferze publicznej. Informacje dotyczące działań, czy zachowań, która ogólnie są pojmowane jako osobiste lub prywatne, jeżeli działania te lub zachowania wiążą się ściśle z działalnością w sferze publicznej, nie są chronione w równym stopniu jak informacje dotyczące wyłącznie życia prywatnego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 1086/10). Skarżący, podejmując się reprezentowania na jawnej rozprawie osoby, która zaskarżyła rodzący skutki dla nieograniczonego kręgu osób akt prawa miejscowego, powinien liczyć się z tym, że sprawa jest przedmiotem zainteresowania prasy, która, w myśl art. 1 Prawa prasowego, zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, korzysta z wolności wypowiedzi i urzeczywistnia prawo obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej.

Ponownie zatem należy podkreślić, iż brak jest możliwości wydania decyzji zgodnie z wnioskiem Skarżącego.

Niezależnie od powyższego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, ponownie podkreśla, że zgodnie z art. 38 ust. 1 Prawa prasowego, odpowiedzialność cywilną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego ponoszą autor, redaktor lub inna osoba, którzy spowodowali opublikowanie tego materiału; nie wyłącza to odpowiedzialności wydawcy. W zakresie odpowiedzialności majątkowej odpowiedzialność tych osób jest solidarna. Jeżeli zatem w ocenie Skarżącego wskutek opublikowania jego danych osobowych w materiale prasowym doszło do naruszenia w szczególności jego dóbr osobistych, którymi zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.), są w szczególności zdrowie,

wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, to może dochodzić swych roszczeń z tego tytułu w drodze powództwa cywilnego wytoczonego przed właściwy sąd powszechny, z uwzględnieniem art. 38 ust. 1 Prawa prasowego.

Reasumując zdaniem Generalnego Inspektora rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji administracyjnej z dnia 29 marca 2013 r. jest prawidłowe i nie ma podstaw do jej uchylecia.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).